

Herečku Danu Košickú obmedzuje koronavírus v úlohe babičky

Populárna košická herečka Dana Košická napriek všetkému, čo sa deje okolo nás, našla počas takmer rok trvajúcej pandémie aj veľa pozitívneho. „Ja sa snažím vo všetkom, čo je okolo mňa hľadať niečo pozitívne, čo ma môže posunúť, čo sa môžem naučiť, čo je pre mňa výzvou a dá mi priestor na nejakú inú realizáciu,“ hovorí herečka činohry Štátneho divadla Košice. Na dnešnej situácii jej najviac prekáža to, že si nemôže naplno užiť novú rolu babičky pri vnúčikovi, ktorého na svet priviedla v januári 2020 jej dcéra Mirka.

Na jeseň uplynie jubilejných 25 rokov od príchodu Dany Košickej do Činohry Štátneho divadla Košice. Na košických javiskách stvárnila šesť desiatok postáv, mnohokrát ocenených Prémiami či Cenami literárneho fondu. Za postavu Medeia v rovnomennej Euripidovej tragédii bola v roku 2009, nominovaná na cenu DOSKY za najlepšiu ženskú hereckú výkon. Ešte pred Košicami svoj talent preukazovala v domovskom Spišskom divadle v Spišskej Novej Vsi, pravidelne hosťovala v bratislavskom divadle Aréna a v minulom roku naštudovala v Slovenskom národnom divadle v Bratislave postavu Kostolníčky v predstavení Hriech/Jej pastorkyňa.

Popularitu si získala aj v televíznych seriáloch, naposledy v Sestričkách. K zdravotníkom, ktorí už rok bojujú s koronavírusom v prvej línii, má vrchná sestra Helena (postava Dany Košickej v Sestričkách) obrovský rešpekt aj vďaka priamej rodinnej skúsenosti. „Keďže moja sestra je zdravotná sestra, zhodou okolností práve na infekčnom oddelení, mám všetko priamo z prvej ruky. Veľká úcta, veľký rešpekt pred týmito ľuďmi, ktorí sú to všetko ochotní podstupovať. Celý deň v skafandroch, s nasadením maximálnej energie a heroickými výkonmi. To, že som hrala respektíve hrám v spomínanom seriáli, lebo ďalej točíme, mi dalo možnosť nahliadnuť do tohto prostredia a už vtedy som získala veľký rešpekt voči zdravotníkom. Nie je to pre nich práca, je to pre nich poslanie. Robia to len preto, že to tak cítia a inak sa to ani robiť nedá. Sú to ľudia, ktorí

žijú svoje poslanie a ja mám voči ľuďom, pre ktorých je práca poslaním, obrovský rešpekt,“ hovorí Dana Košická.

Dana Košická je už vyše roka starou mamou. Práve v úlohe babičky ju súčasná doba najviac obmedzuje. „Veľmi si uvedomujem, že si nemôžem naplno užiť to malé dieťa, čo je asi to najkrajšie, čo sa nám mohlo momentálne prihodiť. Je mi ľúto, že sú kontakty obmedzené, aj keď sme samozrejme na skypoch a messengeroch. Ale to nenahradí priamy kontakt. Keď bolo trochu voľnejšie a stretli sme sa, zrazu som cítila ten deficit ľudského kontaktu, ktorý sa nedá ničím nahradiť. A už vôbec nie u takéhoto malého dieťaťa. Ja som veľmi šťastná, nadšená. To, že sa nemôžem stretávať s týmto malým človečikom, neskutočne krásnym božím darom, je pre mňa najväčší hendikep tohto obdobia,“ priznáva populárna herečka.

Podobne ako život mnohých postáv na javisku či na obrazovke, aj život Dany Košickej priniesol viac ako zaujímavé obdobia. Ako mladá herečka sa zamilovala do dnes už nebohého režiséra Miroslava Košického, ktorý bol od nej o dvadsať rokov starší. Z ich sedemnásťročného vzťahu sa narodila dcéra Miroslava, ktorá nezaprela gény a tiež skončila pri divadle. Hoci sa to mame Dany Košickej nepáčilo, nakoniec je dcéra Mirka pre ňu tým najlepším kritikom. „Nebola som nadšená z toho, že chce ísť k divadlu, ale ja mám názor, že aj ľudia v mojom najbližšom okolí majú právo rozhodnúť sa ako chcú. Samozrejme som svoju nespokojnosť vyjadrila, ale chápala som to ako logické vyústenie toho, že je dcérou herečky a režiséra. O divadle diskutujeme a ja ju vnímam ako svojho jediného a najlepšieho kritika, ktorému absolútne dôverujem, lebo má dar vidieť veci. A dokonale ma pozná. Nesúdi ma, ale presne vie, kedy som išla falošne, kedy to nebolo presné, kedy som sa zacyklila v nejakých stereotypoch. Tým, že máme absolútnu dôveru, tak mi to povie bez toho, aby ma urazila. Som rada, že ju mám ako svoju najlepšiu kritičku,“ hovorí Dana Košická.

Ako rodáčka z podtatranského Kežmarku dostala do vienka aj lásku k športu a k prírode. Diváci, ale nielen oni, obdivujú jej postavu a to, ako sa udržiava vo forme aj po päťdesiatke. Ako sama hovorí, zo športov vyskúšala takmer všetko, ale vďaka koronavírusu sa k jednému vrátila. „Ku chôdzi. Nedalo sa bicyklovať, lyžovať, a zrazu som zistila, že chôdza, ktorá je najprirodzenejším pohybom človeka, je pre mňa tým, najlepším športovým vyžitím,“ smeje sa. A objavy jej priniesli aj časté prechádzky v prírode. „Objavila som krásne miesta v svojom okolí. Také, ktoré som predtým nevidela. Stále niekam cestujeme, za niečím novým a nepoznáme to, čo je okolo nás. Možno teraz je priestor spoznať naše okolie dôkladnejšie, hľadať tam nejaké zaujímavosti, možno aj pri zmene ročných období. Dostala som sa k takej múdrosti Indiánov, ktorí nikdy neopustia svoju dedinu. Hovoria, že keď idú do lesa, nikdy to nie je ten istý les. Hovoria, že každý deň je ten les iný. Takže aj ja som zistila, že každý deň je to moje okolie iné. Aj moja záhrada, aj cesta do obchodu,“ vysvetľuje herečka.

Jej veľkou záľubou je psychológia, ktorú by zrejme študovala, ak by sa nedala na hereckú dráhu. Čo by poradila ako „psychologička“ pre zvládnutie dnešnej doby? „Hlavne by som sa zbavila mantry, že je ťažká doba. Doba je taká aká je, a keď ju nazveme ťažkou, ťažká aj bude. Ja som sa to naučila možno aj cez psychológiu a aj cez orientálne učenia, ktorým sa venujem. Neexistujú žiadne rady ani overené postupy. Každý má tie svoje strachy, svoje postupy a svoju cestu, ktorá je jedinečná. Tá sa nedá zovšeobecniť ani sa na ňu nedá pripraviť návod s bodmi jedna až desať. Každý musí v sebe a v tom, čo je okolo neho, hľadať niečo pozitívne. A v tejto dobe obzvlášť. Ak sa zameriate na to, čo je negatívne, tak to negatívne bude a bude to na vás vplývať. Ak na to nemáte dosah, tak to nezmeníte a bude vás to len ubíjať a utláčať. Ja sa snažím vo všetkom, čo je okolo mňa, hľadať niečo pozitívne, čo ma môže posunúť, čo sa môžem naučiť, čo je pre mňa výzvou a dá mi priestor na nejakú inú realizáciu. To je možno moja rada.“

Za posledný rok odohrala v čase uvoľnených opatrení v domovskom divadle len niekoľko predstavení. „Nemôžeme hrať, nemôžeme sa stretávať, nerobíme to, čo nás baví a čo nám napĺňalo život. Nie je to jednoduché, ale naučila som sa prijímať veci v živote také aké sú, a mala som to šťastie, že som si aj zahrála, lebo som v národnom divadle skúšala Kostolníčku v Jej pastorkyni. Bola som v procese. Predstavenia, ale neboli. Myslím si, že každému hercovi, každému človeku, ktorý je tvorivý, tá tvorivosť chýba. Nedá sa to nahradiť ničím, ani online predstaveniami, ani streamovaním, ani nahrávaním videí. Nič nenahradí priamy kontakt divákom. Takže mne to veľmi chýba,“ myslí si Dana Košická. Ako priznáva, prestala sledovať už aj facebook či iné sociálne médiá. „Mám pocit, že tam ľudia žujú nejaký virtuálny život a podsúvajú mi nejakú predstavu o svojom živote. Nechcem to zovšeobecňovať. Prestala som to vnímať, lebo to nie je naozajstný život a nechcem, aby ho to nahradilo. Ja sa teším, keď sa môžem s niekým stretnúť osobne a ono sa to dá aj teraz, hoci máme na tvárach rúška. Ale na druhej strane som vďačná mobilom za to, že môžem byť v kontakte s dcérou, ktorá žije v Bratislave. Ale to by bolo tak aj mimo tejto situácie, lebo sa nedá každú chvíľu cestovať do Bratislavy. Verím, že nám sociálne siete nenahradia normálne stretnutia,“ hovorí známa košická herečka, ktorá sa neobáva toho, že by diváci opantani online svetom a vysielaním streamov či prenosov z predstavení nenašli cestu do divadla. „Online priestor je len dočasné médium, ktoré sa snaží nahradiť divadlo. Ale ten priamy kontakt sa nedá nahradiť. Divadlo funguje na tom, že existuje nejaký prenos energie a ten na vás z obrazovky jednoducho nejde. To nie je film, ktorý má trochu inú štruktúru. Divadlo funguje na interakcii, divák sa svojou energiou podieľa na predstavení a nie je len nejakým pasívnym prijímateľom. A práve o to ide. A z tých sporadických predstavení v čase uvoľnených opatrení, ktoré sme odohrali za posledný rok, viem, že diváci boli doslova „nadržaní“ na to, že chcú byť v tom divadle, že ho chcú pocítiť. Samozrejme, že ľudské strachy sú rôzne a pocit strachu z nákazy môže chvíľočku pretrvávať. Ale verím, že to všetko odznie. Divadlo prežilo tisícročia a nemá dôvod, aby ho nejaká korona zastavila. Určite nie,“ zdôrazňuje Dana Košická, ktorá sa rovnako ako mnohí jej kolegovia udržiava v hereckej kondícii aj počas obdobia zatvorených divadiel: „Ešte som v takejto situácii nebola, takže neviem či bude návrat na javisko problém alebo nie. Ale verím sama sebe a celému divadelnému svetu, že nie. Všetko to naskočí, všetko to niekde v nás je a stále sa k tomu vraciame. Texty mám stále pri sebe, pracujem s nimi. Myslím si, že problém to nebude. Práve naopak. Bude to možno iné, nové, niečím obohatené, v nás bude niečo iné.“

A čo by zaželala Dana Košická všetkým ľuďom nielen k blížiacim sa sviatkom? „Prajem im veľa lásky, veľa pokoja, harmónie. Aby sa nevenovali strachom, obavám, aj keď to je náročné. Každá doba niečo prináša a musíme v nej hľadať niečo to krásne, pekné. A keďže Veľkonočné sviatky sú sviatkami jari, nového zrodu, nového začiatku, tak nech sú pre každého novým zrodom, novým začiatkom, novou jarou.“